

Geçmişten Bir Anı Yazım Bahar Geliyor Bahar

— safdeha · 22 Ekim 2016

Sıcak bir hava, güneş ve tertemiz bir nefes... Bahar geliyor: Bahar! Dışarıda gezerken hiç kapalı ortama dönmek istemedim bugün. İçim kıpır kıpır, neşeli şarkılar dilimde... Nasıl olmasın ki, bu kış güneşi bile görmedim diyebilirim. Soğuk ve kar sardı çevremi her an! Kıştan şikâyetim yok ama her şeyin bir ortası olmalı değil mi? Büyük bir özlem nihayet sona erdi. Sağlığım yerinde, işlerim yolunda, tuttuğum takım başa oynuyor, birde yaratana şükreden bir hayatın içinde yaşıyorum ya, daha ne isteyeyim ki... Bahar geliyor: bahar!

Ne kadar çok bahar gördüm şimdiye kadar. Ne kadar çok hatıralarım var. Hiç birinde acı yaşamadım çok şükür. Uçurtma uçurdum, nisan yağmurlarında islandım, çamura çivi attım, bilye oynadım, askerlik yaptım. Toprakta sürünürken aldığım nefese şükrettim. Toprağın kokusunu oldum olası severim. Geceleri soğukta ateş yakar arkadaşlarla, sohbet ederdik. Sokak futbolu oynardık. Açık hava sinemaları olurdu, sezon açılırdı baharda. Arabesk parçaları yasaktı ekranlarda o yıllarda ama sinemalarda değil. Gazozlar ve patlamış mısır ye babam ye... Köydeki baharlarımda tarlaya gübre atmaya giderdim eşeklerle. Ellerimizde tam buğday ekmeği, unu değirmenden-öylesi doğal, üstüne birde yayık tereyağı sürdüm mü, yollar kayardı ayaklarımızda. Eriyen karları seyrederdik. Suyundan içerdik. Öylesi soğuk, o karları dondurma zannedip yedik afiyetle.

Hatıralar çok. Üniversitede çam dikme festivalleri olurdu. Dersleri asar, bu festivallere gelirdik. Küçücük çamları neden seçtiklerini düşünürdüm. Büyürler mi derdim içten içe. Toprak dikimden sonra yemyeşil olurdu. Şimdi bu yerler orman gibi görünüyor. Benim boyumu çoktan geçtiler. Ama hala niçin küçük dikerler diye düşünüyorum.

Piknikler hele, mangallardaki ızgara etler... Dumanlarını koklayarak pişirirdik. Ne güzel kokarlardı ya... İp atlamalar, mini futbol oynamalar, koşmalar, tepelere tırmanmalar, çiçekleri aramak... Hiç bu doğal yerden ayrılmak istemezdim. Hep izci olmayı düşlerdim bu pikniklerde. Çadırım olurdu, içine girer, ayları, kurtları, tilkileri beklerdim korkusuzca. Çadırın önünde ateş, emniyet sayarak uyurdum. Doğayı ne kadar çok severmişim. Bahar deyince hatıralar hep doğaüstüne oluyor.

Tarlam olsun isterdim her baharda. Müstakil ev ve önünde tarlam olmalıydı. Sebze dikmeliydim. Her gün sulamalıydım. Büyüyen çileği, domatesi, salatalığı toplayıp yemeliydim. Beklide toplamaktan çok seyredirdim. Ne güzel bir bahar düşüydü bu. Her yıl dillendir gönlümde ama büyük şehrin pahalı yaşamı ve geçim derdi hep erteletti bu düşümü. Yine bahar, yine aynı düşler... Bu düşünle bile mutluyum. Bahar geliyor ya!

Eşeceksin toprağı ve koklayacaksın gözlerin kapalı. Yürüyeceksin üzerinde, ayaklarım varsın çamur

olsun. Hatta o çamurundan bir şeylere şekil verip, seyretmeli- kale, ev gibi. Menşemiz toprak ya, onun kokusu bile özlem oluyor. Dokunsun istiyorum tenime, bir dostun sevgisiyle hissettirdiği gibi. Çukur kapanıyor, ölüm giriyor içine. Gözyaşı dökülüyor. Bir çiçeği suluyor o gözyaşı, gülümsüyor sanki o çiçekte... Sanki ölüm ne güzelmiş diyor, sarıyorken toprak baharda! Sanki ölüm, tekrar diriliyor toprağın dilinde. Bir süre yaşayacaksın diyor. Ama unutma içimdekini, sana daha yakın olacağım günün birinde!

Bugün her gördüğümde neşeleniyorum ama arılar ve sinekler henüz görünmüyor. Şimdilik bizi yalnız bırakıyorlar doğayla. Baharın ilk günleri ya... Sokacaklarını hissettim bir an, ürperdim. Korkmamalısın. Hangi canlı kendisine zarar vermedikçe başkasına zarar verebilir ki... İnsandan daha merhametlidir onlar diyorum! Doğadaki sessizliği bugün ben bozuyorum. Arı, sinek, kuş gibi sesler çıkartıyorum. Sanki kurumuş dallardan yankılar geliyor, bekle az kaldı diye!

Umman bulutu sağmıyor
Ne kar ne yağmur yağmıyor
İçim içime sığmıyor
Baharı hissettim bugün

Saffet Kuramaz